

SVOBODNA SLOVENIJA

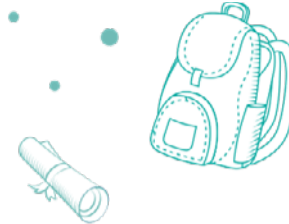
ESLOVENIA LIBRE
Glasilo Slovencev v Argentini

Leto LXXXIV | 29. marca 2025 - Buenos Aires, Argentina | Št. 3

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

ZAČETNA PRIREDITEV SLOVENSkih OSNOVNIH ŠOL

Mesec marec pomeni, da se kolo novega leta začne nekoliko hitreje vrteti. V Argentini se bliža jesen in v tem času se zbiramo v Slovenski hiši na skupni otvoritvi šolskega leta za slovenske osnovne šole po Buenos Airesu.

V soboto, 15. marca, smo se učenci, vzgojitelji in družine prvič po počitnicah zbrali in skupaj z duhovnikom v naši cerkvi Marije Pomagaj molili za uspešno šolsko leto.

Jezus pravi: Pustite otroke, da prihajajo k meni, in to smo tudi storili: lepo število šolarjev se je najprej udeležilo Rožnega venca,

ki ga je vodil gospod Robert Brest, in pri molitvi so sodelovali otroci vseh šol. Ob vsaki desetki pa smo zapeli postne pesmi.

Ko je zazvonilo, so zastavonoše vseh šol vstopile v Cerkev in z lepim petjem pod vodstvom Prešernove šole se je začela sveta maša, ki jo je daroval naš delegat v Argentini, gospod Franci Cukjati.

Med pridigo je pojasnil, da smo v Jubilejnem letu, saj je v baziliki svetega Petra v Vatikanu papež Frančišek odprl Sveta vrata, da se lahko vsi približamo Jezusu in z odpustki prejmemo njegove milosti za odpuščanje grehov. Nadalje je otroke spodbudil, naj si vsak dan vzamejo čas za molitev, jih povabil,

naj se pridno učijo in se trudijo v slovenščini, ter naj bodo pripravljene z veseljem pomagati staršem in prijateljem.

Pred zaključkom svete maše je duhovnik blagoslovil vse učitelje, da bi lahko s ljubeznijo in spoštovanjem spremljali vsakega otroka na njegovi učni poti v tem letu.

Po slovesnosti je gospa Nina Pristovnik Díaz v imenu šolske referentke ge. Luciane Servin Čeč pozdravila vse prisotne in nas spodbudila k sodelovanju: »Naša šola ni samo prostor za pridobivanje znanja, ampak tudi skupnost, kjer se učimo sodelovanja, spoštovanja in odgovornosti. Vsak od vas prispeva svoj del tej skupnosti in verjamem, da bomo letos skupaj

ustvarili okolje, kjer se bomo vsi počutili varne, sprejete in motivirane za učenje.«

In zaključila: "Naj bo letošnje leto uspešno, navdihujoče in polno lepih trenutkov. Vsem odraslim pa: Bodimo jim vzor, učimo jih vrednot. To je dobra naložba za vse. Saj veste, na mladih svet stoji in »kar seješ, to žanješ«".

Pred nami so številni meseci učenja, družjenja in skupnih izkušenj, tako v razredu kot na igrišču slovenske šole! Vztrajajmo in ostani mo složni, da bomo ohranili slovenski jezik in dobre običaje še na mnoga leta.

ORB

52. TOMBOLA NA PRISTAVI

Po dolgih dveh letih brez tombole smo se 6. marca zopet dobili na Pristavi ob izredno lepem dnevu, po celem tednu dežja.

Zbralo se je kar lepo število ljudi, saj so vsi pogrešali malo zabave.

Malo po 16. uri sta nas dolgoletna napovedovalca Dominik Oblak in Andrej Golob prijazno pozdravila in začela s klicanjem števil, kot po navadi najprej za kvaterne, potem pa še za činkvine.

Za klicanje tombol je pa Aleks Zarnik po 25 letih nadomestil Andreja Goloba. Andreju smo se lepo zahvalili za delo, ki ga je opravljal kot napovedovalec, ima pa tudi druga dela na skrbi.

Aleks je odlično opravil svoje delo.

Do tretje tombole je bil samo po en zmagovalec in dodam, da so bili vsi trije zelo radodarni z darom za Pristavo.

Naslednje tombole so se med zmagovalci žrebale.

Deležni smo bili tudi veliko dobrot, saj je bilo na razpolago pecivo ki so ga pripravile pridne žene in matere, seveda tudi čevapčiči in hamburgerji na žaru. Pa pijače tudi ni manjkalo.

Uspeh tombole je bil res pozitiven. Moramo pa vedeti, da za uspehom je vedno potrebno delo dobrih ljudi, ki so pripravljene darovati svoje delo, darove, denar ali čas, morda pa tudi vse to skupaj.

Hvala vsem za opravljeno delo, od najmlajših pa do najstarejših!!!

Maruča

OBČNI ZBOR CENTRALNE MLADINSKE ORGANIZACIJE

V nedeljo, 16. marca, smo se mladi zbrali v Slomškovem domu, da smo obeležili začetek mladinskega leta. Zbrali smo se ob 9. uri pri sveti maši, ki jo je daroval g. Franci Cukjati. Pri petju so sodelovali mladi iz vseh domov. Po maši smo delili skupni zajtrk in nato pričeli z občnim zborom.

Srečanje smo začeli z molitvijo, nato pa prebrali tajniško ter blagajniško poročilo za leto 2024. Predstavili smo načrte za leto, kaj bomo delali in kdaj ter nove odbornike. Pogovarjali smo se o teh načrtih, vprašali tudi druge mlade, kako bi lahko skupaj preživeli lepo leto.

Za konec smo se vsi skupaj pogovorili, razmislili o preteklem letu in se malo ozrli v

prihodnost. Za ta namen smo pripravili interaktivno anketo, ki je vključila refleksijo o preteklem letu kot tudi pričakovanja in želje za leto 2025.

Novi odbor za leto 2025, je tako sestavljen:

- Predsednika: Erika Čeč in Niko Oblak
- Tajnica: Alenka Modic
- Blagajničarka: Mikaela Hanjže
- Gospodar: Damian Malovrh
- Verski referent: Ivan Urbančič
- Kulturni referent: Andrej Kavčič
- Športni referenti: Cristian Šenk in Andrej Kočar

• Socialna omrežja: Mora Čeč
Hvala vsem, ki ste se odzvali našemu vabilu!

Odbor SDO-SFZ 2025

100-LETNICA ROJSTVA ALEKSANDRA PIRCA

Rodil se je 31. marca leta 1925 v Ljubljani, zraven Magistrata. V osnovno in srednjo šolo je hodil v Ljubljani. Že kot študent se je vključil v domobranske vrste in je bil pozneje dodeljen odredom na Primorsko. Ob koncu vojne je prišel preko raznih taborišč v begunsko taborišče Senigalija, kjer se je začel kulturno udejstvovati, predvsem v dramskem odseku. Tam je spoznal Heleno (Mojca) Šetina. Kmalu sta se poročila in po poroki sta bila nekaj časa v službi v Rimu in nato sta prišla v taborišče Trani, blizu mesta Bari, kjer se je

nahajalo čez 400 slovenskih fantov. Tam je bilo organizirano prosvetno življenje, ki je s prihodom Sašota in duhovnika Stanka Skvarča močno zaživelo.

Saša je prišel v Argentino aprila leta 1948. Po nekaj letih se je zaposlil v Carapachayu. Ko se je osnovala verska in narodna skupnost je bilo treba pomisliti na slovensko šolo, ki jo je prevzel Saša. Vzgoja in društveno življenje se je poživilo prav po njegovem prizadevanju. Poleg voditelja in učitelja, je bil dolga leta kulturni referent in pevovodja zbor "Mladina".

Pripravil in oblikoval je nešteto nastopov, iger, čajank in prisrčnih prizorov. Dostikrat ni bilo primerne materialne in je bil odvisen od osebne iznajdljivosti ter od pomoči žene Mojce. Šestnajst let je uspešno vodil slovensko šolo Josipa Jurčiča, še dalje pa je bil odbornik in organizator kulturnih prireditev v domu.

Rad je imel slovensko mladino, kar je tudi neštetokrat pokazal. Zelo je bil vesel ob 25-letnici šole, ker je imel pred seboj vse

tiste učence, ki so z veseljem prihajali v šolo in z navdušenjem sodelovali pri vseh prireditvah. Ni se zadovoljil s katerokoli stvarjo, moralo je biti res "imenitno". Nepozabno je bilo "korakanje" fantov, ali "bela, modra, rdeča", uprizoritev pesmi "Dež", itd. Ena izmed najvažnejših je bila uprizoritev ustoličenja koroskih vojvod, ob priliki obletnice doma. Kako elegantno in do vsakega detajla je bilo vse pripravljeno na dvorišču doma. Prijatelji drugih domov so se čudili tej uprizoritvi rekoč, da "kaj takega še niso videli". Ogromno idej in snovi je dobil ob nenehnem čitanju knjig, časopisov, člankov, revij ... kar nenadoma se je zamislil in na papir orisal skico bodoče, naslednje prireditve.

Ko je vodil pevski zbor je bil v svojem "elementu", saj je sam zelo rad pel, tudi v opernih vlogah v taborišču je imel vedno važne vloge zaradi ubranega glasu. Največja uspešnica zbor je bila "Pesem sužnjev", (Nabucco), odpeta v slovenščini.

Organizacije in vodenja tombol se je tudi

veselo lotil, nekajkrat je bil tudi sv. Miklavž. Imel je pravo žilico za pisanje; članke, govore, celo nekaj pesmi je spisal. Pa domobranske proslave, dneve slovenske zastave, božičnice, razne igre, tranijska srečanja, vse to je pripravljaval po cele dneve

Saša je bil vse življenje zagovornik samostojne Slovenije. V zadoščenje mu je bilo, ko je na dan proglastitve samostojnosti leta 1991, bil osebno navzoč in manifestiral v svoji Ljubljani.

Imel je pet hčera: Meta, Mojca, Lučka, Monika in Marjana, ter dvanajst vnukov, katere je imel neskončno rad.

Umrli je v Buenos Airesu, 6. februarja leta 1992, star komaj 66 let.

Spominjamo se ga z ljubeznijo in hvaležnostjo za vse, kar je naredil za svoj "slovenski dom Carapachay".

Marjana Pirc

V SVOBODNI SLOVENIJI *pred 60 leti*

ZNOVA VABI ŠOLSKI ZVONČEK

Številka X - 11. 03. 1965

V teh prvih bližnjih jesenskih dneh se bodo odprla zopet vrata šolskih zavodov in požirala vase trume mladih. Zdi se mi, da ti dnevi pomenijo nek važni mejnik v življenju posameznih družin. Ne le, da so brezpogojno končane počitnice naših malih, ko so srkali vase moči fizične narave in se krepili za nove umske napore, to je tudi pričetek skrbi naših mamic za vse tisto zunanje materialno okolje, ki pripomore, da učenost do mladih glav prodre in v njih tudi svoje mesto najde. Skratka, s pričetkom pouka se čuti nek splošen skupen napor učnega osebja, staršev in otrok.

Ker je v vseh kulturnih državah ljudskošolsko šolanje po zakonu obvezno, nastajajo iz tega obveznosti za starše kakor tudi za otroke. Predvsem je največja obveznost staršev, da pošiljajo šoloobvezne otroke v redu v šole, jih nadzorujejo in jim po možnosti tudi pomagajo, da dosežejo največje možne uspehe. Dolžnost otrok pa je, da v šolo vestno pohajajo, se pridno učijo ter tako staršem izkazujejo dolžno zahvalo, učiteljem hvaležnost, sami sebi pa si gradijo trdne temelje za bodočo izobrazbo in usposobljenost ter preko tega primerno mesto v človeški družbi.

Mi, ki smo si uredili življenje v tej gostoljubni deželi, smo vezani na dve strani: naproti tej deželi in do samih sebe oziroma do naroda, iz katerega izhajamo. Tej deželi bomo plačali svojo obvezo z izpolnjevanjem zakonskih predpisov. Do svojega naroda, katerega del smo, pa so te naše obveznosti večje, na videz težje izpolnjive, ker ni pisanih zakonov, niti predvidenih kazni, ki bi nas v to prisilile. Siljo pa nas k temu moralni zakoni, ki nam nalagajo spoštovanje in gojenje našega materinega jezika, ohranjanje kulturne tradicije, ki je rastoča in poživiljajoča prehajala iz rodu v rod, zlasti pa nas sili k temu naša prihajajoča mladina, ki bo toliko naša, kolikor jo bomo znali v našo prekasiti, ji našega duha vcepiti in

ji pomagati, da se bo taka postavila na krepke noge in živela iz naše preteklosti v nove dni!

Vse premalo pomislimo, da so za vse to mlada otrokova leta najvažnejša. Prva šolska leta, ko otrok na vse strani željno obrača svoje oči in napenja ušesa, da ulovi, kar se mu pač ponuja. Izgovori, da je za vse to še čas, ko bo otrok bolj k pameti prišel, so jalovi, prazni in pričajo le o praznoti in nezavednosti tistih, ki z njimi otepajo okrog sebe. Tedaj bo že daleč prepozno: okolje, v katerem bo rastle mali sinček, ga bo pretrdno oklenilo vase in hčerka tudi ne bo čutila več potrebe izstopiti iz kroga svojih prijateljic, v katerega se je vživela, če v prvih šolskih letih nismo znali obuditi in vzgojiti v otroku čuta do naše slovenske stvari, do katere bi ga naj potem vezala ljubezen, zaman naš trud, da bi kdaj pozneje v omrtvelih tleh vzbrstelo seme.

Včasih je tako težko prepričati nekatero naše ljudi, predvsem našo polodraslo mladino, o neizmerni vrednosti znanja in gojenja našega jezika, poznanja in prepevanja naše pesmi in vključevanja ter spoštovanja kulturnega bogastva našega naroda. Res, da o direktnih koristih, kakor jih nudi npr. znanje angleškega jezika ali matematike ali kemije, ne moremo govoriti. Vendar že samo dejstvo, da so te etične dobrine postavljene visoko nad čisto stvarne koristi, nas potrjuje o visoki vrednosti našega ravnanja.

Vsi vemo, kje je odmerjeno mesto tistim ljudem, ki so svojo kri zatajili, miselnosti svojega naroda niso privzeli in niso zrasli iz njegovega kulturnega občestva. Nimajo svoje domače vsebine, ker je niso privzeli, s tujo so se ogrnili le na površju. Kaj naj torej počnemo s takimi?

Zato moramo mi vzgojiti tako mladino, ki bo zrasla iz naših korenin, bo napojena z našim sokom in bo nujno privzela le tisto iz svojega okolja, kar jo bo izpopolnjevalo. Začetek slovenskih šolskih tečajev! Spet

bo po krajevnih domovih iz trume otrok odmeval razposajeni živ-zav in prešerni smeh, ki bo pričal o mladostnem zdravju in iskrenosti naše mladine. Vemo, da so z rednim pošiljanjem otrok v tečaje zvezane skrbi, stroški, delo. Ampak starši, ki mislijo le na otroke, njihovo dobro in koristi, bodo vse to zmogli brez tožb in oklevanja. Za koga živita oče in mati, če ne za otroka! Naj bi ne bila vedno prva skrb čim udobnejša hiša, donosna obrt, denar! Nekega dne bo vse to nič, otroci pa bodo ostali in s ponosom govorili o starših, ali pa žalostno sklanjali glave, kadar bo pogovor nanesele nanje ...

Naš rod v tujini naj ostane slovenski po mišljenju in dejanju. Sicer, čemu naša kulturna dediščina? Čemu naše knjižnice, naša pesem, če bi ji bilo usojeno umreti? Čemu naj še stara mati iz domovine pošilja vnuku knjige, že jih ta ne bo prebiral in ne razumel več? Kako na se ji vnukec zahvali za prijazen dar, če ji ne bo znal napisati preprostega pisma, niti ji za praznike sestaviti voščila? Naše slovenstvo na tej strani oceana dviga ponos in krepi moči za obstoj našega naroda v domovini. In domovina, tista dobra in poštena, ima oči uprte v mladi slovenski rod, ki raste pod tujim nebom, a ob domači slovenski paši. Tako smo povezani med sabo in čutimo isto, slovensko, domače!

Slovenska mati, oče, brat, stric — ne tehtaj žrtev, ki te težijo, če pomagaš mladino voditi v slovenske šolske tečaje ali ji nudiš pomoč pri učenju! Ne seštevaj izdatke, ki si jih potrošil v ta plemeniti namen!

Slovenski ljudskošolski tečaji po naših domovih z božjo pomočjo pričenjajo z delom; v osrednji slovenski hiši pa odpira svoja vrata srednješolski tečaj, ki naj združi v svojih učilnicah iz vseh slovenskih naselij našo srednješolsko mladino.

Dobro seme je pripravljeno: slovenska mladina, v tebi naj dozori v klasje!

-jkc

HOJA ZA IZSELJENCI

Sveti Avgustin je zapisal: »Hodi za človekom in tako prideš do Boga.« Z vami bi rad razmišljal o pastoralnem delu med Slovenci v Evropi in po svetu. Gre za posebno »hojo«, ki jo je Cerkev na Slovenskem ubrala že pred dobrimi stotimi leti. V tem stoletnem prizadevanju je dokazala, da ji gre za človeka, ki je iztrgan iz svojih domačih korenin in vržen v novo, največkrat nič kaj prijazno tuje okolje. Veliko Gospodovih delavcev, duhovnikov, redovnic in redovnikov ter laičkih pastoralnih sodelavcev je odšlo na tuje in se preizkusilo v nič kaj lahkem pastoralnem in socialnem delu. Tu ni le tuj jezik, tu so tudi drugačna cerkvena in državna ureditev, drugačna kultura, miselnost, pritiski asimilacije, predvsem pa strahovita razseljenost rojakov, ki jih je treba oskrbovati na zelo širokem območju: npr. cela Švica, cela Švedska, cela Francija, cela Anglija in v vsaki državi en sam duhovnik. Hoja za izseljenci se mesečno meri v več tisoč prevoženih kilometrih. Samo kdor je idealist in strastno živi iz svojega notranjega prepričanja in poslanstva, lahko zdrži.

Ob obisku v domovini največkrat naletimo na ljudi, ki ne vedo ničesar o stanju slovenskih izseljencev. Ne manjka samo pravih informacij, kar se da še nekako razumeti, manjka premisleka in razsodnosti. Kar po dolgem in počez, po enostavnem klišeju so vsi rojaki, ki so zunaj, materialisti, pehajo se samo za denarjem, so neizobraženi, se delajo pomembne itn. Več razumevanja in usmiljenja kažejo Slovenci do ljudi in narodov, ki jih oskrbujejo naši misijonarji v Afriki, na Madagaskarju, Indiji, kot pa do lastnega narodnega telesa, ki je s pol milijona Slovencev raztegnjeno v svet. Tu je nekaj zelo narobe. Tu ni spoštovanja, predvsem pa ne samospoštovanja, kaj šele narodnega ponosa.

Tu ni prostora za razburjanje in jokanje. Slovenstvo po svetu ni umrlo. Morda le spi. In ko ga pastoralni delavci v Evropi in po svetu skušamo prebujati, bi bilo prav, da se v rodni in od vseh rojakov ljubljani domovini Sloveniji začne akcija miselne preobrazbe, bolj sproščene in pozitivnega odnosa do rojakov, ki so šli s trebuhom za kruhom in niso več doma ne v Sloveniji in ne na tujem.

Zvone Štrubelj

Naša luč
marec 2025

OkrOgle OBLETNICE | Jože Kastelic (1898 - 1940)

Pred 85 leti, v dneh od 7. do 9. marca 1940, je med vzponom na Aconcaguo (najvišjo goro Argentine in Amerike) umrl duhovnik Jože Kastelic, prvi slovenski izseljenski duhovnik v Argentini in ustanovitelj ter prvi urednik revije "Duhovno življenje".

Življenje Jožeta Kastelica

Rojen je bil 23. decembra 1898 v Klečetu pri Žužemberku. Po osnovni šoli je postal dijak Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Prva svetovna vojna ga je zalotila še v gimnaziji in je kmalu moral v vojsko, kjer je dosegel čin podporočnika. Dve leti je preživel v skalnatih in zasneženih južnih Tiroljih, kjer je vzljubil planine.

Po končani vojni je stopil v semenišče in bil leta 1922 posvečen za duhovnika. Najprej je bil kaplan na Jesenicah in Koroški Beli, nato župni upravitelj pri sv. Križu nad Jesenicami.

Leta 1928 je po naročilu tedanjega ljubljanskega škofa Jegliča odšel med slovenske rudarje v Francijo, kjer je ostal 4 leta. Poleg dela kot dušni pastir se je trudil tudi za širitev slovenskih knjig in časopisov, organiziral šole za slovenske otroke in nekaj let tudi sam poučeval.

Leta 1933 je na lastno željo odpotoval med slovenske izseljence v Argentino, kamor je prispel kot prvi redni dušni pastir za Slovence za veliko noč leta 1933. 28. maja istega leta je že izdal v prilogi Slovenskega tednika glasilo "Moje versko življenje". Junija istega leta je v 500 izvodih začel izdajati samostojen list "Naše duhovno življenje", ki je 23. avgusta 1934 dobil končno ime "Duhovno življenje". List je bil zamišljen kot družinska revija, namenjena predvsem duhovnim, verskim in cerkvenim vprašanjem Slovencev v Južni Ameriki in povezovanju slovenskih izseljencev po svetu in z domovino. Revija po 90 letih še vedno izhaja.

Kmalu je spoznal, da za uspešno dušnopastirstvo med Slovenci v Argentini potrebuje pomoč, zato je vabil in tudi sam šel v Slovenijo, da pridobi sodelavce. Njegovemu vabilu se je odzval Janez Hladnik, kateremu je julija 1938 prepustil uredništvo "Duhovnega življenja".

Januarja 1940 se je Kastelic namenil na obisk Slovencev v Mendoza in morda tudi Čile. V Mendoza se je pridružil skupini planincev, ki je hotela osvojiti najvišji vrh v Andih - Aconcaguo. Hotel je na vrhu postaviti majhen križ. Na poti pa je omagal in zaradi nenadnega viharja umrl med 7. in 9. marcem 1940. Njegovo truplo so našli šele leto dni kasneje. Pokopali so ga na pokopališču planincev v Puente del Inca.

Tragedija na Aconcagui

Tako je msgr. Janez Hladnik za Svobodno Slovenijo opisal tragedijo v Andih ob desetletnici smrti g. Kastelica:

"17. marca 1940 je vse časopisje prineslo vest, da se je zgubil eden od Linkove ekspedicije na Aconcaguo. Ker je bil g. Jože Kastelic tiste dneve na potovanju po tistih krajih, sem pozorno iskal med novicami, kaj bo na stvari. Iz raznih potvorb njegovega imena je postalo slednjič le jasno, da gre zanj, a po prvih vesteh je ostalo še vedno upanje, da je morda še živ, ker poročila so pravila le o tem, da se je zgubila sled za njim. Toda stvar je postala kmalu jasna, kajti naslednje dneve so že prišli v Mendoza nekateri od tistih, ki so g. Kastelica nazadnje videli. Dober teden kasneje sem govoril z Linkom, ki je bil voditelj tiste ekspedicije in iz njegove izjave sem zvedel tole:

PRVI KORAK V GORE

24. febr. je Link prihitel v Hotel Puente del Inca po nekatere poslednje potrebščine, katere so rabili za naskok na Aconcaguo. Tam kaj se je srečal z gospodom Jožetom. Dva tako navdušena planinca sta takoj postala prijatelja in ker ga je Link povabil, da bi šel z njim na Plaza de Mulas (višina 4600 m), kjer bi imel naslednji dan, v nedeljo, sveto mašo, je gospod Jože povabilo z veseljem sprejel. Po naporni poti na hrbitih mul sta že v jutranjih urah 25. febr. prišla do taborišča na Plaza de Mulas, kjer je bilo vsega kakih 25 oseb ekspedicije. Potem, ko sta se prišleca malo odpočila, so vsi z veseljem sodelovali pri pripravah za oltar in je bila sveta maša, najbrže doslej najbolj visoko v argentinskih gorah. Vsi značilni dogodki, in seveda tudi zadnja Kasteličeva maša, so bili filmani. Popoldne je g. Jožeta bolela glava. Višinska razlika je namreč velika. Počasi je glavobol popustil. Naslednje dneve je porabil za razne manjše ture v bližini, da se tako usposobi za zadnjo, najbolj drzno potezo, katero so imeli v načrtu. 4. marca je ekspedicija odrinila iz Plaza de Mulas. Prenočili so v zasilnem taborišču in naslednji dan spet nadaljevali pot. Tako so plezali vse višje. Sem pa tja je bila pot nekoliko nevarna, večinoma pa ne. 7. marca je bil dan, ko naj bi dosegli cilj vsi, kateri so še vztrajali. Med njimi je bil tudi g. Kastelic, čeprav mu je vodja ekspedicije zelo odločno odsvetoval, ker je bilo očitno, da je višina nanj delovala preveč občutno. Ostali so bili v gorski višini že 14 dni pred njim, zato so se že lahko aklimatizirali. Gospod Jože pa je smatral, da njegova krepka narava ne more opešati. On, tako strasten ljubitelj planin, pač ni mogel sprejeti te misli, da ne bi napravil še tistih par korakov do vrha. Vse bolj očitna pa so postajala znamenja njegove oslabelosti. Prvi del poti je še precej dobro šlo. Potem je pa začel gospod Jože pešati. Na vsakih 20 korakov so se ustavili, da se odpočijejo. Ostal je slednjič le še košček poti, nič več kot iz Tacna na Šmarno goro. Tako lepo je vabila gora, toda v višini 6950 m se je gospod Jože ustavil in izjavil, da ne gre več dalje. Ostal je tamkaj, medtem ko so ostali nadaljevali pot in prišli na vrh ob 16. uri. Bilo jih je 6. Ko so se vračali so g. Kastelica dobili na istem mestu, šel je z njimi nazaj do najvišjega šotora, ki so ga imeli v višini 6850. Na moč so se prizadevali, da bi ga spravili še niže, toda gospod Jože se ni dal pregovoriti. Namenil se je prenočiti tam in naslednje jutro dovršiti svoj namen, da zasadi na vrh Aconcague križ, ki ga je imel s seboj. Mali kovinski križec nabit na lesen križ.

USODNA NOČ IN NEVIHTA NA GORI

Franke, najbolj utrjeni in krepki član ekspedicije, je ostal z gospodom Jožetom tako dolgo, da mu je skuhal čaj in ga spravil v spalno vrečo, da bi tako mogel varno prespati noč v tistem vseмирskem mrazu, nakar je odšel in je gospod Jože ostal sam v tihi gorski samoti. Naslednje jutro bi bila morala priti tam mimo na vrh gore dva druga turista. Na ta

dva je hotel gospod Jože počakati in z njima tvegati zadnji korak. Kaj je bilo potem, tega ne bomo zvedeli nikdar. Pričakovana planinca naslednji dan nista mogla izvršiti nameravanega poskusa za naskok na Aconcaguo. Bil pa je krasen dan. Najbrž g. Kastelic ni opustil svojega načrta, da stopi na vrh najvišje ameriške gore. Popoldne 8. marca je pa zadivjala strahotna nevihta. Orkan z 200 km hitrosti, ki nosi za pest debelo kamenje kot prah, dvigne tudi človeka kot peresce. Kje je bil tedaj gospod Jože? Z grozo so strmeli člani ekspedicije v goro, ker so slutili usodno nesrečo. Toda nevihte ni hotelo biti konec. Šele čez 5 dni je bilo mogoče misliti na to, da bi šli gledat kaj se je zgodilo, ker pogrešanega ni bilo od nikoder. Skozi debele plasti snega, ki je ta čas zapadel, so si utirali pot in šele 14. marca, po dveh neuspelih poskusih, so prišli na mesto, kjer je ostal v šotoru g. Kastelic tedaj, ko se je zadnji od njega poslovili. Šotor je še stal, toda prazen. Našli so pač dve Kasteličevi nogavici in nekatere stvari njegove opreme; daleč naokrog so vso okolico skrbno preiskali, v kolikor so pač mogli v visokem snegu, toda sledu za pogrešanim nobenega! Toda eno so pa ta dan še z gotovostjo vedeli: živ gotovo več ni, kajti brez spalne vreče, katera je ostala v šotoru, gotovo v tistem mrazu nihče ne more preživeti nobene noči. Prve časopisne vesti so poročale to, da je pogrešan, toda na podlagi te zadnje ugotovitve, je postalo jasno, da gospoda Kastelica ne bo živega nihče več videl.

TRUPLO NAJDENO

Šele čez leto je bil privzdignjen zastor, ki krije Kasteličovo planinsko tragedijo. 20 marca 1941 so objavili časniki, da so na Aconcagui našli truplo, ki je najbrže Kasteličovo. 17. marca je neki gonjač tekel za mulo, ki mu je v gori utekla in je pri tem zadel na truplo. Takoj so si ogledali vse okolnosti. Kraj leži na pol poti med vrhom Aconcague in Plaza de Mulas v višini 5800 m. Brez težave so identificirali truplo, ga naložili na mulo in odnesli v Puente del Inca. Meni je takoj brzojavil najdbo rojak Mahnič, ki je bil tedaj uslužben v hotelu Puente del Inca. Po preudarku in posvetu z drugimi smo odločili, da je nemogoče misliti na to, da bi ga prepeljali v Buenos Aires. Čeprav je bilo truplo dobro ohranjeno, saj je bilo ves čas v ledu in snegu; le koža je bila očrnela, kjer je prišla v dotik s svetlobo, — je takoj začelo razpadati in v takih okolnostih pač ni bilo mogoče misliti na prevoz na tako daljavo. V Mendoza je bil tedaj salezijanski ravnatelj p. dr. Peter Serdoč, naš rojak. Z njim sem se telefonično dogovoril in je on oskrbel takoj primerno krsto in prevzel skrb, da se izvrši krščanski pogreb. Dva dni je truplo bilo na mrtvaškem odru v kapeli v Puente del Inca, nato pa so ga nekateri prijatelji spremili na njegovi zadnji poti na pokopališče, ki je tam blizu in kjer čaka vstajenja že več planincev, kateri so svojo drznost plačali z življenjem.

TUKAJ POČIVA. . .

Takoj smo začeli misliti na to, da postavimo rajnemu na grob primeren spomenik. Kamnosek Justo Marušič je vzel na skrb izdelavo plošče, arhitekt Sulčič je izdelal načrt, gradbeno podjetje Forn je vzelo skrb za material, slovenski sorojaki pa smo se zavzeli, da poravnamo račune. Šele 8. febr. 1942, torej skoraj dve leti po smrti in eno leto po tem, ko je bilo truplo najdeno, je bilo vse urejeno in tedaj je bil s primerno slovesnostjo blagoslovljen grob in nagrobnik. V navzočnosti Linka in mnogih drugih članov ekspedicije ter članov mendoškega planinskega kluba in vseh turistov v tistih gorah se je izvršila ganljiva slovesnost, najprej s sveto mašo v kapeli nato pa na pokopališču, ki leži dobre četrt ure hoda od hotela v smeri nazaj proti Mendoza, prav blizu križišča ceste in železnice, ki tam skozi peljeta v Čile.

Tamkaj stoji še danes tisti nagrobnik, ki pove obiskovalcem v kasteljanskem jeziku: Tukaj počiva Oče Jože Kastelic, star 42 let, Sin slovenskih gora, kaplan jugoslovanske kolonije. Hotel je zasadi križ na Aconcagui toda telo mu je pri tem odreklo, duša njegova pa, vneta za vse vzvišeno, se je dvignila čez vse višave. 8. marca 1949. Po slovensko sledi: V miru počivaj slovenske zemlje sin. Vneti ljubitelj visokih planin. Narodu bil si vodnik do večnih višin. Hvaležni rojaki. Po kasteljansko sledi še zahvala tvrdki Forn in arhitektu Sulčiču. Rajnemu so pa na isti poti sledili še mnogi tovariši iste ekspedicije in prav na istem pokopališču počivajo tudi zemski ostanki Linka in njegove žene, ki sta izgubila življenje tri leta pozneje pod vrhom Aconcague."

Pripravil: Jože Jan

Viri: Duhovno življenje, Svobodna Slovenija, Janez Hladnik: Od Triglava do Andov, Obrazi slovenskih pokrajin

ČASTITLJIVI P. PLACIDO CORTESE IN DR. VOJKO ARKO

Ob 80-letnici mučeniške smrti minoritskega duhovnika p. Placida Corteseja je oktobra in novembra postala javnost na stičišču Slovencev, Italijanov in Hrvatov ponovno pozorna na ta izjemni lik človekoljuba, ki je bil med drugo svetovno vojno tesno povezan tudi s Slovenci, saj lahko rečemo, da je v mučilnici gestapa v Trstu sredi novembra 1944 daroval življenje tudi za nas ali celo zaradi nas.

Danes velja za mučenca zaradi ljubezni do bližnjega, a tudi zaradi molčečnosti, saj kljub mučenju ni izdal nacistom nobenega sodelavca, prijatelja ali znanca, ki bi slabo končali, če bi spregovoril.

Leta 2002 se je v Trstu začel škofijski del cerkvenega postopka za njegovo razglasitev za blaženega. Po zahtevnih postopkih v Trstu in nato Vatikanu je papež Frančišek leta 2021 potrdil njegove »junaške kreposti« in mu dodelil naziv »častitljivega« božjega služabnika. Če bo dokazan čudež, dosežen na njegovo priprošnjo, bo razglašen za blaženega.

A kdo je bil pater Cortese?

Rodil se je v skromno stoječi družini 7. marca 1907, torej pod Avstro-Ogrsko, v mestecu Cres na istoimenskem otoku, ki je danes del Hrvaške, nedaleč od Reke. Odraščal je v takratni prepletenosti Italijanov in Hrvatov, verjetno v narodnostno mešani družini, saj so ga starši kljub italijanskemu priimku vpisali v zasebno hrvaško osnovno šolo Ciril-Metodove družbe. Ko so jeseni 1918 otok prevzele italijanske oblasti, se je šolanje nadaljevalo v italijanskem jeziku. Rad je obiskoval samostan in cerkev sv. Frančiška, kjer so bili prej hrvaški, potem italijanski redovniki. Prosto-voljno in navdušeno je, star 13 let, stopil v malo semenišče minoritov v Camposampieru pri Padovi in se nato izobraževal ter do konca delal med Italijani, največ v Padovi. V duhovnika je bil posvečen leta 1930 v Rimu. V baziliki sv. Antona v Padovi je bil priljubljen spovednik in zelo uspešen urednik verskega mesečnika *Messaggero di sant'Antonio*. Njegovo naklado je dvignil na 800.000 izvodov.

V PADOVI: Sv. maša v baziliki sv. Antona v Padovi. V ospredju od leve p. Milan Kos, škof Franc Šuštar in p. Giorgio Laggioni (foto: Antonio Bortolami)

SOMAŠEVALCI: Tržaški škof msgr. Trevisi s somaševalci in udeleženci romanja 8. oktobra v Trstu (foto: Alessandro Sinico)

Hrvaščine pa ni pozabil, in to mu je prišlo zelo prav med drugo svetovno vojno, da je lahko velikodušno pomagal slovenskim in hrvaškim civilnim internirancem v fašističnem koncentracijskem taborišču v padovanskem predmestju Chiesanuova. Da je začel pomagati ljudem, ki so jih italijanske vojaške oblasti zapirale po zasedbi dela Slovenije in Jugoslavije med ofenzivami po Dolenjski in Notranjski ter požiganjem vasi ter med racijami po Ljubljani, so ga pridobile tri študentke medicine iz Ljubljane, ki so študij nadaljevale v Padovi. Po italijanski kapitulaciji je pomagal bivšim internirancem in zahodnim vojnim ujetnikom, ki so pred nacističnim okupatorjem bežali iz razpuščenih taborišč, a tudi Judom in različnim pregnancem, upornikom proti trinoštvu, tudi Slovincem, v Italijo premeščenim pripadnikom češke Vlade vojske in drugim.

Nacisti so ga 8. oktobra 1944 aretirali pred baziliko sv. Antona, prepeljali v Trst na sedež gestapa in ga zasliševali ter mučili do smrti, da bi izdal svoje sodelavce. Niso uspeli. Izdihnil je okoli 15. novembra 1944, njegovo truplo pa so po vsej verjetnosti sežgali v krematoriju nacističnega koncentracijskega taborišča Rižarna v Trstu. O njegovem koncu sobratje niso nič izvedeli.

Pobude ob 80-letnici

Že nekaj let po vojni je spomin nanj precej obledel. Znova je vzplamtel zaradi beatifikacijskega postopka, za katerega je dal pobudo upokojeni goriški nadškof p. Antonio Vitale Bommarco. S Cortesejem so ga povezovali rojstni kraj, pripadnost minoritom in urejanje iste revije, odločilno pa je bilo seveda občudovanje za pogrešanega sobrata, ki je Bommarca zelo spominjal na žrtev sv. Maksimilijana Kolbeja.

Stekle so raziskave, na dan so prišla pričevanja. Ob 80-letnici smrti so izšle nove publikacije o Cortesejevem življenju in delu, zvrstila pa so se tudi pomembna duhovna in kulturna srečanja v Trstu, na Cresu, v Ljubljani in Padovi.

Severnoitalijanska minoritska provinca je v sodelovanju s slovensko in hrvaško minoritsko provinco priredila od 8. do 10. oktobra romanje po Cortesejevih stopinjah. V Trstu je bilo v cerkvi sv. Frančiška somaševanje v italijanščini in slovenščini pod vodstvom tržaškega škofa Henrika Trevisija, romarji pa so obiskali »bunker« gestapa na Trgu Oberdan, kjer je p. Cortese dotrpel, in Rižarno. Na Cresu je somaševanje v župnijski cerkvi vodil škof Ivica Petanjak s Krka, somaševanje v cerkvi sv. Frančiška pa vikar hrvaške minoritske province p. Martin Jaković. Romarji so si ogledali tudi Cortesejevo rojstno hišo in so se povzpeli do njemu zelo priljubljene božjepotne cerkvice svetega Salvadurja.

V cerkvi sv. Frančiška v Trstu je bila 12. novembra še predstavitev dvojezične knjige Elene Blancato o p. Corteseju *Ruah – Vetje Duha*, ki je izšla v Trstu pri založbi Mladika v sodelovanju s Skladom Libero in Zora Polojaz. Na srečanju so najprej spregovorili avtorica in pisca spremnih besedil v knjigi Vlasta Polojaz (uvodno razmišljanje) ter Ivo Jevnikar (zgodovinski oris ljudi in dogajanja). Iz Padove je prišel vicepostulator v postopku za Cortesejevo razglasitev za blaženega p. Giorgio Laggioni, ki je predstavil svojo čisto svežo knjižico o p. Corteseju, ki je zdaj brezplačno na voljo ob Cortesejevi spovednici v baziliki sv. Antona. Ta je že nekaj let njegovo spominsko obeležje. Na koncu je spregovoril še tržaški škof msgr. Trevisi.

CORTESE: P. Placido Cortese v uredništvu revije, ki jo je urejal v Padovi.

Naslednja predstavitev knjige *Ruah* je bila 20. novembra v obliki okrogle mize v Ljubljani. Povezovala jo je vodja Galerije Družina Manica Ferenc. Najprej je v italijanščini spregovorila avtorica Elena Blancato. Njen poseg je prevedla Neža Kravos. Sledili so dr. Vlasta Polojaz, ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore, provincialni minister slovenskih minoritov p. Milan Kos, cerkveni zgodovinar prof. dr. Bogdan Kolar in predsednik založbe Ivo Jevnikar.

Na praznik Kristusa Kralja pa je bil v baziliki sv. Antona v Padovi vrh pobud ob 80-letnici. Somaševanje v spomin na p. Placida Corteseja je vodil in med mašo pridigal ljubljanski pomožni škof dr. Franc Šuštar. Ob njem so bili provincial slovenskih minoritov p. Milan Kos, vikar padovanske škofije in številni patri tamkajšnjega samostana. V cerkvi je bil tudi slovenski veleposlanik pri Sv. sedežu Franc But. Po maši je bil molitveni postanek pred že omenjeno spovednico. Spomin na p. Corteseja pa so obudili že dan prej, saj so popoldne na »križnem hodniku magnolije«, kjer je že vrsto let tudi Cortesejev doprni bronasti kip, delo slovenskega umetnika Viktorja Gokoviča, odprli razstavo o fašističnem taborišču v Chiesanuovi in o p. Corteseju. V Dvorani teološkega študija so nato spregovorili oblikovalci razstave, a na vrsto je prišla tudi predstavitev knjige *Ruah – Vetje Duha*.

P. Cortese in Slovenci

Omenil sem že prvi stik, ki so ga s patrom vzpostavile študentke, poznejša kardiologinja Majda Mazovec, poznejša zdravnica Marija Ujčić in že med vojno umrla Marija Slapšak. V taborišču je p. Cortese sodeloval z vojaškim duhovnikom, frančiškanom p. Atanazijem Kocjančičem in s frančiškanom p. Fortunatom Zormanom, za katerega je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman izposloval vsaj krajše obdobje pomoči internirancem. Povezal se je z nekaterimi interniranci, zlasti z bratom p. Fortunata Ivanom, pisateljem Stankom Kociprom in drugimi. Ustanovili so notranjo organizacijo Samopomoč, ki je preko p. Corteseja prejela pomoč iz Padove, Ljubljane, Gorice, Trsta, tako da se je umrljivost internirancev omejila. A tudi v taborišču so se pojavile delitve, ki so razkale narod v domovini.

RAZSTAVA 3: Razstava o taborišču Chiesanuova in o p. Corteseju v samostanu sv. Antona v Padovi

Po kapitulaciji Italije se je začelo že omejeno veliko nevarnejše Cortesejevo delovanje. Imel je več skupin sodelavcev, ki se med seboj niso poznale. Na stike s Slovenci je prvi podrobno opozoril andinist in planinski pisatelj dr. Vojko Arko iz Bariloč v Zborniku Svobodne Slovenije za leto 1967. Tudi on se je leta 1944 znašel v Padovi in našel pot do p. Corteseja. Ob njem so bili še nekateri Slovenci, ki jih je pater verjetno spoznal v taborišču. Pomagal jim je v njihovem delu za zahodne zaveznike in zmago nad trinoštvom. To je trajalo do aretacije. Šele po izidu spominov polkovnika Vladimirja Vauhnikar Nevidna fronta (zal. Svobodna Slovenija, Buenos Aires 1965) se je Arko zavedel, da je sodeloval v širokem nekomunističnem odporniškem oz. obveščevalnem omrežju, v katerem je bil hočeš nočeš tudi p. Cortese. Zato mu je posvetil članek, a tudi pojasnil sosledje aretacij v Padovi in Trstu, ki ga je Vauhnikar, ki Corteseja ni poimensko navedel, napačno zapisal v obliki, ki bi lahko ustvarila dvom o Cortesejevi molčečnosti. Arkove trditve so potrdile raziskave v zaporniških registrih.

Meni se je Arkov članek še kot 13-letnemu bralcu zasilal v podzavest. Pozneje sem se o teh prigodah veliko pogovarjal z duhovnikom Petrom Šorlijem, ki je od leta 1943 služboval v Trstu in se je zaradi sodelovanja v omrežju znašel v Dachau. Bil je v tesnih stikih z vodo postojanke omrežja v Trstu Jožetom Golcem, a značilno je, da za Corteseja ni vedel. Z Arkom sem stopil v stik in skupaj sva poiskala še druge vpletene in od človeka do človeka se je marsikaj razkrilo o stikih s Slovenci, kar je bilo v Padovi popolnoma neznan, bilo pa je zelo koristno pri sestavljanju celovitega Cortesejevega življenjepisa in pa za beatifikacijski postopek. Želji dr. Arka, da bi italijansko občinstvo seznanil s temi »slovenskimi« vidiki Cortesejevega dela, sem ugodil le posredno, vendar je danes izpolnjena. Šibkejša pa je zavest, da je p. Cortese italijanski, hrvaški, a tudi naš svetniški kandidat, na katerega se lahko Slovenci zaupljivo obračamo v teh nevarnih časih.

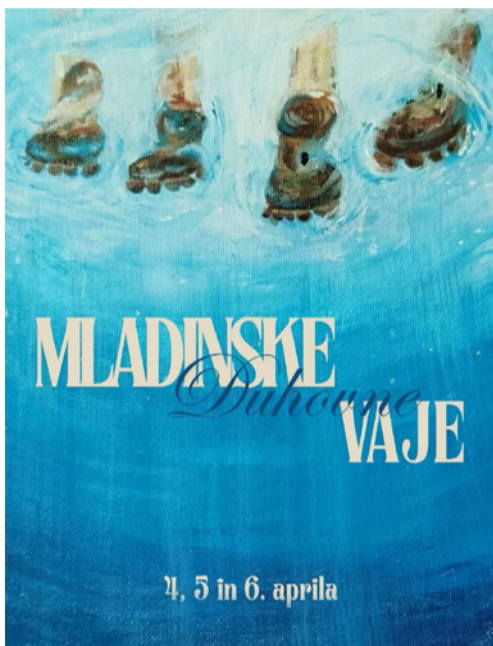
Ivo Jevnikar
za Svobodno Slovenijo

MOLITEV PRED SPOVEDNICO: Molitev pred spovednico p. Placida Corteseja v baziliki sv. Antona v Padovi (foto: Antonio Bortolami)

KOLEDAR

- 29. marca**
Ponovitev igre "Vnukinja" na Pristavi
- 30. marca**
Občni zbor Našega doma San Justo
- 4. aprila do 6. aprila**
Mladinske duhovne vaje
- 6. aprila**
73. redni občni zbor Društva Slovenska vas
- 27. aprila**
Misijonska tombola v Našem domu San Justo

VABILO

URADA VLADE RS ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Glasbena čestitka
Sloveniji 2025 - zapojte z Ansambлом
Saša Avsenika

Podrobnosti
najdete tukaj

Vabilo

ZA SLOVENCE V ARGENTINI

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

SREČNI LJUDJE

Na svetovni dan sreče (20. marca) je tudi letos izšlo poročilo, ki razvršča države glede na to, kako srečni se počutijo njih prebivalci. Poročilo pripravlja Wellbeing Research Center na Univerzi v Oxfordu v sodelovanju z inštitutom Gallup in Iniciativo Združenih narodov za trajnostni razvoj.

Na vrhu lestvice je že osmo leto Finska, sledijo ji pa nordijske države Danska, Islandija in Švedska. Na petem mestu je Nizozemska, nato pa Costa Rica, Norveška, Izrael, Luksemburg in Mehika.

Slovenija od začetka merjenja na lestvici stalno napreduje, od lanskega leta se je povzpela še za dve stopnički na 19. mesto in je najvišje uvrščena država nekdanje Jugoslavije. Od slovenskih sosedov se je malo bolje uvrstila samo Avstrija (17. mesto), Italija je 40., Madžarska 69., Hrvaška pa 72.

Zanimivo, saj se po Sloveniji rado sliši nerganje ljudi...

Kaj pa Argentina? Čeprav je napredovala 6 mest, je na 42. mestu, precej za Urugvajem (28.) in Brazilijo (36.), a boljše uvrščena kot Čile (45.), Paragvaj (54.) in Bolivija (74.).

Razvrstitev držav temelji na odgovorih prebivalcev, ki ocenjujejo kakovost svojega življenja, ob upoštevanju še drugih dejavnikov, kot so dohodek, socialna podpora, pričakovana življenjska doba, osebna svoboda in nivo korupcije.

Najnesrečnejše države ostajajo Afganistan, Sierra Leona in Libanon.

Kako pa o srečnih ljudeh govorijo pregovori?

• **Če si zelo srečen, samega sebe ne prepoznaš, če si zelo nesrečen, te ne prepoznajo drugi.**

(angleški pregovor)

• **Gluh mož in slepa žena sta najsrečnejši par.**

(danski pregovor)

• **Srečen človek je ladjica, ki pluje pod ugodnim vetrom.**

(kitajski pregovor)

• **Nesrečen v igri, srečen v ljubezni.**

(španski pregovor)

• **Srečen si, ako si ne želiš, česar ne moreš imeti.**

(slovenski pregovor)

• **O življenje, dolgo za nesrečnega, kratko za srečnega!**

(latinski pregovor)

• **Bogat biti je lahko, srečen - težko.**

(romunski pregovor)

• **Srečna je glava, ki nikoli ne boli.**

(nemški pregovor)

• **Srečen je tisti, ki lahko dojamemo vzrok stvari.**

(latinski pregovor)

• **Nikoli nismo tako srečni ali nesrečni, kakor mislimo.**

(nemški pregovor)

• **Srečen je tisti, ki lahko pomaga vsem, ki jim lahko pomaga.**

(latinski pregovor)

• **Ne rodiš se niti pameten, niti lep, niti dober, rodiš se srečen.**

(ruski pregovor)

Izbral: Jože Jan

Društvo Zedinjena Slovenija
Buenos Aires - Argentina
12. februar 2025

Spoštovani,

V Sloveniji se pripravljamo, da dogodke ob koncu 2. svetovne vojne končno prenesemo na filmsko platno - resnično in intimno, tako kot so se dogodki takrat zares dogodili. V ekipi Studia Siposh smo prepričani, da je končno čas, da tudi te zgodbe dobijo filmski spomenik.

V zadnjih letih našega filmskega ustvarjanja smo se te tematike dotaknili že večkrat - s filmi o škofu Antonu Vovku, blaženem Alojziju Grozdetu, filmom Nebesa pod Triglavom, sedaj pa se osredotočamo na najbolj problematičen del zgodovine - maj 1945.

Lani smo posneli kratek predogled filma, ki si ga lahko ogledate **tukaj**. Ostali filmi pa so vsi distopni na naši spletni strani **www.siposh.com**.

Pišem vam v upanju, da nam lahko pri tem projektu finančno pomagate oz. pomagate s povezavami do tistih, ki bi to lahko podprli. Ker gre za problematično tematiko, ki s strani javnih sredstev v Sloveniji ni zaželen in podprta, smo primorani sredstva za plačilo celotne produkcije iskati iz različnih virov. S pomočjo raznih donatorjev smo do sedaj posneli tudi ostale filme in v Sloveniji predstavljamo resno alternativo drugim produkcijam, ki se te pomembne teme ne lotevajo.

V upanju na odgovor in pomoč - s spoštovanjem,

 David Sipoš

»Podpirajmo misijone, spreminjajmo življenja«

71. MISIJONSKA TOMBOLA

V NAŠEM DOMU SAN JUSTO
NEDELJA, 27. APRIL, OB 15. URI.

Dobitke in darove sprejemajo:
Marjana Opeka - Tel. 15 3046 3006
Ani Guzelj - Tel. 15 3338 9553
Lučka Oblak - Tel. 15 6660 9945

Pole in kartončki za tombolo so naprodaj po domovih.

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

SL*AR
CÁMARA DE COMERCIO
ESLOVENO ARGENTINA

BAJDA s.r.l.

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovencev v Argentini

Ustanovitelj Miloš Stare
Lastnik društvo Zedinjena Slovenija
Predsednik Jure Komar

Urednika:

Mariana Poznič, Jože Jan

Oblikovanje:

Leila Erjavec, Sofia Komar

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LI BRE

Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina

email svobodna.ba@gmail.com

www.svobodnaslovenija.com.ar